

Άγιος Νικόλαος

Ο Άγιος Νικόλαος είναι αμιγώς ελληνική κοινότητα του κατεχόμενου τμήματος της Επαρχίας Αμμοχώστου.

Γεωγραφική θέση: βρίσκεται 34 χλμ. βορειοδυτικά της πόλης της Αμμοχώστου και 32 χλμ. ανατολικά της πόλης της Κερύνειας, στις νότιες πλαγιές του Πενταδακτύλου, σε υψόμετρο 320 Μ.

Πληθυσμός: Ο πληθυσμός της κοινότητας αυτής το 1960 ανερχόταν σε 390 κατοίκους, όλοι Έλληνες. Ο πληθυσμός της το 1973 υπολογιζόταν σε 244 κατοίκους.

Χριστιανικοί Ναοί: Στα όρια της κοινότητας αυτής βρίσκεται η εκκλησία του Αγίου Νικολάου καθώς και τα εξωκκλήσια του Αγίου Πολυχρονίου και Αγίου Αντωνίου.

Σχολεία: Στο Ελληνικό Δημοτικό σχολείο που λειτουργούσε εδώ πριν την Τουρκική εισβολή φοιτούσαν κατά το σχολικό έτος 1973-74 37 μαθητές.

Νικόλας Φαλάς, Ε΄1

Διόριος

Το Διόριος είναι το δεύτερο σε διοικητική έκταση χωριό της επαρχίας Κερύνειας (μετά τον Κορμακίτη), εφόσον τα διοικητικά του όρια φτάνουν μέχρι τα νότια σύνορα των επαρχιών Λευκωσίας-Κερύνειας. Το μεγαλύτερο μέρος της διοικητικής έκτασης του χωριού κάλυπτε το δάσος Διόριος, ενώ στις υπόλοιπες εκτάσεις οι κάτοικοι καλλιεργούσαν κυρίως σιτηρά, χαρουπιές και ελιές. Η ονομασία Διόριος μπορεί να προέρχεται από: τα δύο ρηγάτα, από τις δύο επαύλεις που λέγεται ότι υπήρχαν εκεί ή από τους δύο λόφους που αντικρίζει το χωριό. Από το Διόριος αγναντεύει κανείς τον κόλπο του Μόρφου, το λιμάνι του Ξερού, τη θάλασσα της Αγίας Ειρήνης και την περιοχή των Αρχαίων Σόλων. Σαν χωριό είναι πανέμορφο όταν ανθίζουν πανέμορφες τουλίπες και κοκκινίζουν οι κάμποι από αυτές.

υπήρχαν εκεί ή από τους δύο λόφους που αντικρίζει το χωριό. Από το Διόριος αγναντεύει κανείς τον κόλπο του Μόρφου, το

λιμάνι του Ξερού, τη θάλασσα της Αγίας Ειρήνης και την περιοχή των Αρχαίων Σόλων. Σαν χωριό είναι πανέμορφο όταν ανθίζουν πανέμορφες τουλίπες και κοκκινίζουν οι κάμποι από αυτές.

Κυριακή Φιλοθέου, Ε΄2

Μύρτου

Το χωριό του πατέρα μου βρίσκεται στην επαρχία Κερύνειας. Πήρε την ονομασία του από την αρχαία ελληνική λέξη «μύρτος» που σημαίνει μυρτιά, μερσίνα. Πριν το 1974 είχε περίπου 1000 κατοίκους. Μερικοί κάτοικοι εργάζονταν σε λατομεία μαρμάρου, άλλοι ήταν γεωργοί και κτηνοτρόφοι. Το χωριό ήταν γνωστό για τα δάση και τα αγριολούλουδα. Ξεχώριζε η τουλίπα που φύτρωνε αποκλειστικά σε αυτή την περιοχή της Κύπρου. Το χωριό ήταν πασίγνωστο για το μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα του Ιαματικού όπου κάθε χρόνο στις 27 Ιουλίου το επισκέπτονταν χιλιάδες προσκυνητές από όλη την Κύπρο.

Γιώργος Γεωργιάδης, Ε΄2

Μάσσαρι

Είναι το χωριό του προπάππου μου του Κωνσταντά, γένος Ττουσλή και Ελένης Μακρή.

Το χωριό είναι κτισμένο πάνω στις όχθες του ποταμού Σερράχη. Ανήκει στο διαμέρισμα Μόρφου της επαρχίας Λευκωσίας και είναι τουρκοκρατούμενο μετά τα τραγικά γεγονότα της τουρκικής εισβολής του 1974.

Οι κύριες ασχολίες των Κατοίκων του Χωριού ήταν η γεωργία και η κτηνοτροφία.

Ο πολιούχος άγιος του χωριού είναι ο Μέγας Αντώνιος, στην μνήμη του οποίου είναι αφιερωμένη και η μικρή εκκλησία του χωριού.

Άρης Προκοπίου Ε΄2

Αυλώνα

Η Αυλώνα όπως είναι σήμερα

Το χωριό της μητέρας μου είναι η Αυλώνα .Η Αυλώνα είναι ένα μικρό χωριό πολύ κοντά στην Επαρχία Λευκωσίας .Πριν από την Τουρκική εισβολή είχε περίπου 300 κατοίκους .Οι περισσότεροι κάτοικοι ασχολούνταν με την γεωργία. Είχαν δικά τους χωράφια στα οποία καλλιεργούσαν πατάτες ,καρότα αλλά και περιβόλια με εσπεριδοειδή .Κάποιο άλλοι εργάζονταν στην Λευκωσία .Στην μέση του χωριού βρίσκονταν η πλατεία με τον μεγάλο ευκάλυπτο και το καφενείο του χωριού .Κοντά στην πλατεία βρισκόταν ακόμη η εκκλησία του χωριού που ήταν αφιερωμένη στην Αγία Μαρίνα .Η Αυλώνα είχε ένα Δημοτικό Σχολείο. Γυμνάσιο και Λύκειο τα παιδιά πήγαιναν στην Μόρφου ή στην Λευκωσία.

Σήμερα η Αυλώνα είναι Τουρκική στρατιωτική ζώνη και στα περισσότερα σπίτια του χωριού ζουν Τούρκοι αξιωματικοί με τις οικογένειές τους .Θα ήθελα κάποια μέρα να μπορέσω ελεύθερα να επισκεφτώ αλλά και να ζήσω στο χωριό της μητέρας μου.

Μαργαρίτα Δημητρίου, Ε'1

Κυθρέα

Η Κυθρέα είναι κατεχόμενη κωμόπολη της Κύπρου, 13 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Λευκωσίας. Είναι ανεξάρτητος δήμος της επαρχίας Λευκωσίας. Έχει 5 ενορίες, τον Άγιο Ανδρόνικο, την Αγία Μαρίνα, την Χαρδκιώτισσα, τον Άγιο Γεώργιο και τη Συρκανιά. Ο Κεφαλόβρυσος της παρείχε νερό για άρδευση όλης της περιοχής. Τα παλιά χρόνια ο Κεφαλόβρυσος παρείχε ενέργεια για 33 Υδρόμυλους.

Ιωάννα Δημητρίου Ε'2

Αγία Μαρίνα Σκυλλούρας

Το Μοναστήρι του Προφήτη Ηλία

Το κατεχόμενο Μαρωνίτικο χωριό της μητέρας μου είναι η Αγία Μαρίνα Σκυλλούρας .Το όνομα του το πήρε από την πολυύμνητη Αγία του χωριού Αγία Μαρίνα.

Είναι ένα όμορφο και μικρό χωριό στην επαρχία Λευκωσίας. Είναι χτισμένο στους πρόποδες ενός βουνού, του κοκκινόγκρεμου. Οι κάτοικοι του ήταν περίπου 800, οι οποίοι ασχολούνταν με την γεωργία και την κτηνοτροφία. Το χωριό είχε πλούσιους ελαιώνες και πολλές αμυγδαλιές . Σε μικρή απόσταση από την Αγία Μαρίνα βρίσκεται το μοναστήρι του Προφήτη Ηλία, που είναι αναμφισβήτητα ένα από τα πιο ιερά Μαρωνίτικα μέρη προσκυνήματος και πιθανόν το αρχαιότερο μνημείο. Το παλαιό μοναστήρι κτίστηκε από μοναχούς του Λιβάνου το 17ο αιώνα ενώ το 1943 το μοναστήρι ανοικοδομήθηκε εκ νέου από τον τότε ηγούμενο Πάτερ Πέτρο Κουμή. Το μοναστήρι αποτελούσε τον προορισμό κάθε Μαρωνίτη στις 20 Ιουλίου για προσκύνημα. Το 1974, με τους βομβαρδισμούς της τουρκικής αεροπορίας, η μονή εγκαταλείφθηκε από τους μοναχούς. Η πρώτη φορά που κατέστη δυνατό να την επισκεφθούν Μαρωνίτες ήταν τον Απρίλιο του 2003.

Πριν την τουρκική εισβολή του 1974 το χωριό έσφυζε από ζωή, ενώ τώρα μόνο τούρκους στρατιώτες μπορεί να δει κανείς.

Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου να λυθεί επιτέλους το κυπριακό για να επιστρέψουμε πίσω στα εγκλωβισμένα χωριά μας.

Μαρή-Τερέζ, Ε'2

Δίκωμο

Το Δίκωμο είναι ένα κατεχόμενο χωριό της επαρχίας Κερύνειας. Βρίσκεται 10 χιλιόμετρα βόρειας της Λευκωσίας, στους πρόποδες του Πενταδαχτύλου. Το 1974 είχε 4000 κατοίκους, οι οποίοι αναγκάστηκαν να το εγκαταλείψουν.

Το Δίκωμο ονομάστηκε έτσι, γιατί αποτελείται από δύο κόμεις (χωριά) το πάνω και το κάτω. Το 1975 οι Τούρκοι το ονόμασαν Dikmen (Ντίκμε).

Το χωριό χρονολογείται από την νεολιθική περίοδο και την εποχή του χαλκού. Είναι γνωστό για τον ασβέστη του, τον οποίο έκαιαν σε καμίνια με ξύλα.

Οι γυναίκες από το Δίκωμο ήταν πολύ καλές υφάντρες. Άλλες ασχολίες των κατοίκων ήταν η κτηνοτροφία, η γεωργία, η κατασκευή τζιονιού για μαρμαράκια, ενώ οι περισσότεροι ασχολούνταν σε διάφορες δουλειές στην πρωτεύουσα. Ήταν πολύ αναπτυγμένο χωριό. Είχε δύο δημοτικά σχολεία, τρία σωματεία, δύο κινηματογράφους, καταστήματα και πολλά καφενεία.

Το Δίκωμο επίσης υπήρξε ο χώρος θυσίας του Κυριάκου Μάτση από τους Άγγλους κατακτητές. Το 1960 χτίστηκε μνημείο προς τιμή του το οποίο καταστράφηκε στη Τούρκικη εισβολή το 1974.

Σήμερα, στο χωριό Δίκωμο βρίσκεται η μεγαλύτερη στρατιωτική βάση του τούρκικου στρατού κατοχής στην Κύπρο.

Κωνσταντίνα Τσιακλή, Ε΄1

Θεοφανία Σάββα, Ε΄1

Παναγιώτα Κυριάκου, Ε΄2

Μόρφου

Η Μόρφου είναι πόλη της Δυτικής επαρχίας Λευκωσίας. Σήμερα είναι κατεχόμενη από τους Τούρκους. Ο τουρκικός στρατός την κατέλαβε τον

Αύγουστο του 1974. Πριν από την εισβολή η Μόρφου είχε περίπου 12000 κατοίκους. Σήμερα οι Μορφίτες πρόσφυγες έχουν σκορπιστεί σε ολόκληρη την Κύπρο.

Ο πρώτος οικισμός στην περιοχή κτίστηκε από Έλληνες Σπαρτιάτες που έφτασαν στο νησί, φέρνοντας μαζί τους και τη λατρεία της θεάς Μορφούς (που είναι ένα άλλο όνομα της Αφροδίτης). Έτσι η πόλη ονομάστηκε Μόρφου.

Η Μόρφου ήταν πρωτεύουσα του διαμερίσματος Μόρφου. Εκεί ήταν η έδρα της Ιεράς Μητρόπολης Μόρφου όπου κατοικούσε και ο Μητροπολίτης. Ο προστάτης Άγιος της Μόρφου είναι ο Άγιος Μάμας. Εκεί βρίσκεται και ο γνωστός ναός που είναι αφιερωμένος στη χάρη του. Η Μόρφου είχε Δημαρχείο, τρεις εκκλησίες, δύο Δημοτικά σχολεία, τρία Γυμνάσια, αθλητικά σωματεία και πολιτιστικούς συλλόγους. Η πόλη ήταν ξακουστή για τα πορτοκάλια της και κάθε χρόνο γινόταν εκεί η Γιορτή του Πορτοκαλιού. Ήταν μεγαλόπρεπη και περιλάμβανε παρέλαση αρμάτων στολισμένων με πορτοκάλια.

Στην ευρύτερη περιοχή Μόρφου καλλιεργούνταν και πολλά άλλα γεωργικά προϊόντα, φρούτα και λαχανικά. Γι' αυτό ο κάμπος ήταν καταπράσινος και γεμάτος μυρωδιές, σαν παράδεισος!!!

Φοίβη Παναγίδου Ε΄1

Έλλη Παπαδοπούλου Ε΄2

Μπέλλα-Παῖς

Το Μπέλλα-Παῖς ήταν ένα τουριστικό χωριό και είχε περίπου 800 κατοίκους. Έρχονταν πολλοί τουρίστες για να δουν το Αββαείο.

Ακόμη οι δασκάλες έφερναν τους μαθητές για να θαυμάσουν τα διάφορα αξιοθέατα που είχε το Μπέλλα-Παῖς. Οι πρόσφυγες που ζούσαν εκεί έπαιζαν διάφορα παιχνίδια όπως : σκατούλια, σχοινί, κρυφτό, βασιλέα και όταν είχαν ελεύθερο χρόνο σκαρφάλωναν πάνω στα δέντρα και μάζευαν ελιές, αμύγδαλα, καρύδια και χαρούπια. Ήταν πολύ ωραίο χωριό λόγω του πρασίνου του! Άνθρωποι που έζησαν εκεί πέρασαν αξέχαστες εμπειρίες!

Αγγελίνα Αγγελίδου Ε'2

Τύμπου

Η καταγωγή της γιαγιάς μου της Παναγιώτας είναι το κατεχόμενο χωριό Τύμπου. Η Τύμπου είναι χωριό της επαρχίας Λευκωσίας και γειτονικά χωριά της είναι το Πιρόι, το τούρκικο χωριό Αγιά, η Αθιένου , το Γέρι και η Αθαλάσσα.

Σύμφωνα με μαρτυρίες των παλαιότερων Τυμπιωτών, σε πάρα πολλές περιοχές υπήρχαν βωμοί και πολλά αγάλματα τα οποία βρίσκονται στην επιφάνεια. Παρόλο που η περιοχή της Τύμπου αναφέρεται για πρώτη φορά σε συγγράμματα της εποχής της Φραγκοκρατίας, η ιστορία της είναι αρχαιότερη και ανήκει στη λίθινη εποχή. Αυτό επιβεβαιώνει τα πολλά ευρήματα στην περισσότερη περιοχή της Τύμπου, κυρίως ο αριθμός των αρχαίων τάφων.

Η Τύμπου πήρε την ονομασία της από τη λέξη «Τύμβος» που σημαίνει τάφος, επειδή ήταν μεγάλος ο αριθμός των ταφών που υπήρχαν εκεί.

Κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας η Τύμπου ήταν ένα εύφορο και μεγάλο αγρόκτημα, το οποίο άλλαξε διαδοχικά πολλά χέρια.

Ραφαηλία Καμασιά Ε'1

Ζώδια

Η κατεχόμενη από τους Τούρκους εισβολείς Ζώδια χωρίζεται σε δύο χωριά, την Κάτω και Πάνω Ζώδια. Είναι χωριό στην περιοχή Μόρφου της επαρχίας Λευκωσίας στην Κύπρο.

Το όνομά της το πήρε από ένα ζώδιο (φάντασμα) που κατοικούσε σε μια σπηλιά κι έτρωγε ανθρώπους που τύχαινε να περάσουν από την περιοχή του. Για να σκοτώσουν αυτό το φάντασμα (που είχε μορφή δράκου) εννέα γενναίοι άντρες του χωριού το επισκέφτηκαν κουβαλώντας μαζί τους άφθονο κρασί και πολλούς μεζέδες. Γλέντησαν με το φάντασμα/δράκο κι αφού κατόρθωσαν να το μεθύσουν το έλουσαν με πετρέλαιο και το έκαψαν.

Οι κάτοικοι της Πάνω και Κάτω Ζώδιας καλλιεργούσαν εσπεριδοειδή , σιτηρά κι ασχολούνταν με την κτηνοτροφία αιγοπροβάτων. Στα όρια της Πάνω Ζώδιας βρίσκεται η εκκλησία του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και το εξωκλήσι της Παναγίας «Αφέγγας» , Αφέντρας. Επίσης στο κέντρο του παλιού χωριού σώζεται ναός της Τουρκοκρατίας προς τιμήν του Αγίου Γεώργιου.

Στην Πάνω και Κάτω Ζώδια λειτουργούσαν 2 Δημοτικά σχολεία, που σ' αυτά φοιτούσαν κατά το σχολικό έτος 1973-1974, 570 μαθητές.

Από την κοινότητα της Πάνω Ζώδιας κατάγεται ο ήρωας του απελευθερωτικού μας αγώνα 1955-59, Νικόλας Π. Γιάγκου.

Κωνσταντίνος Κοντογιώργης Ε'1

Γιώργος Μούγης Ε'2

Κερύνεια

Κερύνεια, Κερύνεια με τις πορτοκαλιές σου
με την ωραία σου θάλασσα
και με τις λεμονιές σου.

Σ' αγάπησα πολύ βαθειά
μα για κακοτυχία μου
το πόδι Τούρκου επάτησε
και σ' έκανε δικιά του.

Τι κι αν δάκρυα έχυσα
Για σένα η καρδιά μου
Πάντα για σένα καίγεται
συνέχεια η καρδιά μου.

Με την ελπίδα κάποτε
πως θα γίνεις δίκια μου
κοιμάμαι, ελπίζω και ξυπνώ
Κερύνεια γλυκιά μου.

Παναγιώτης Ντάβαρος Ε΄2

Πόλη πανέμορφη κι αγαπημένη
Σε σένα γυρνά η μνήμη πονεμένη
Και φέρνει εικόνες της χαράς
Στην μοναξιά της προσφυγιάς.

Στην εκκλησιά θα ανάψω ένα κερί
Μ' ένα παλιό βιολί θα παίζω μουσική
Και πρώτος εγώ θα σύρω το χορό
Στην αγκαλιά σου γρήγορα θα ξαναρθώ.

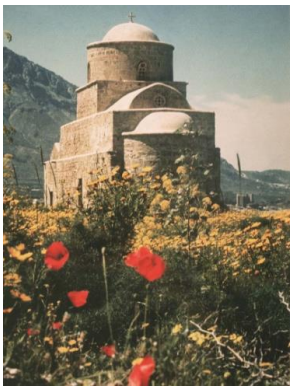
Κάρνος Σιμονιάν Ε΄1

Λάπηθος

Η Λάπηθος είναι κατεχόμενη κωμόπολη και βρίσκεται στην επαρχία Κερύνειας. Είναι στη βόρεια πλευρά του Πενταδακτύλου και είναι παραθαλάσσια. Σύμφωνα με την παράδοση κτίστηκε από τους Σπαρτιάτες και τον Πελοποννήσιο βασιλιά τους, Πράξανδρο, πριν τον Τρωικό πόλεμο.

Πριν από την Τουρκική εισβολή είχε περίπου 6000 κατοίκους. Ήταν από τα μεγαλύτερα χωριά της Κύπρου σε έκταση και σε πληθυσμό. Συνδύαζε

βουνό και θάλασσα. Οι πάνω ενορίες ξεκινούσαν από τους πρόποδες του Πενταδακτύλου και απλώνονταν μέχρι τη θάλασσα που ήταν οι κάτω ενορίες.

Η κύρια ασχολία των κατοίκων ήταν τα περβόλια. Είχε παραγωγή εσπεριδοειδών, κυρίως λεμονιών.

Ευχόμαστε σύντομα να γυρίσουμε στη Λάπηθο και σε όλα τα κατεχόμενα χωριά της Κύπρου μας.

Σταύρος Πασιαρδής Ε΄1

Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος Ε΄1

Λευκόνοικο

Συνέντευξη

-Ποια είναι τα γειτονικά χωριά του Λευκονοίκου;

-Τα γειτονικά χωριά του Λευκονοίκου είναι η Γύψου, η Πηγή, η Περιστερωνοπηγή, το Πραστειό, ο Μαραθόβουνος και η Μηλιά.

-Πόσοι ήταν οι κάτοικοι του χωριού;

-Οι κάτοικοι του χωριού ήταν περίπου 3000.

-Με τι ασχολούνταν οι άντρες;

-Ασχολούνταν με τη γεωργία και τη κτηνοτροφία.

-Με τι ασχολούνταν οι γυναίκες;

-Ασχολούνταν με τον αργαλιό ,στα χωράφια και στο σπίτι.

Σοφία Σέργη Ε΄1

Καλογραία

Συνέντευξη

-Ποιό είναι το Κατεχόμενο Χωριό σου θεία;

-Το κατεχόμενο χωριό μου είναι η Καλογραία και βρίσκεται στην Επαρχία Κερύνειας.

-Ξέρεις από πού πήρε το όνομα του;

-Από μια πολύ καλή γριά που ζούσε εκεί.

-Ποια ωραία πράγματα θυμάσαι για το χωριό;

-Θυμάμαι ότι ήταν καταπράσινο με πολλές χρυσομηλιές , ελιές και χαρουπιές.

-Ήταν κοντά σε θάλασσα;

-Ναι ήταν και η θάλασσα ήταν καταγάλανη και πεντακάθαρη. Στα βράχια φύτρωναν τα ξακουστά κυκλάμινα.

-Με ποια χωριά συνόρευε;

-Ο Άγιος Αμβρόσιος και η Χάρτζια ήταν κοντά.

-Ποιος ήταν ο Άγιος του χωρού και πότε γιορτάζει;

-Η εκκλησία μου ήταν αφιερωμένη στον Άγιο Μάμα που γιορτάζει στις 2 Σεπτεμβρίου και γίνεται μεγάλο πανηγύρι.

**ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ ΜΟΥ, ΧΩΡΙΟ
ΜΟΥ, Σ'ΑΓΑΠΩ**

**ΚΑΙ ΚΑΡΤΕΡΩ ΤΗ ΜΕΡΑ
ΠΟΥ ΘΑ'ΡΘΩ...**

Ευανθία Μεσίτη Ε΄1

Ποταμός του Κάμπου

Συνέντευξη

-Γεια σου, γιαγιά τι κάνεις;

-Καλά Μαρία μου, εσύ;

-Καλά είμαι. Γιαγιά, θα ήθελα να μάθω για το χωριό σου. Πες μου λίγα λόγια! Ήταν όμορφο χωριό;

-Φυσικά! Τι θέλεις να μάθεις;

-Από πού πήρε το όνομά του, πώς ήτανε, αν είχε πολύ κόσμο...

-Λοιπόν, Μαρία μου, το χωριό μου ήταν ο Ποταμός του Κάμπου. Ήταν ένα πάρα πολύ όμορφο χωριό, καταπράσινο, με πολύ μεγάλα περιβόλια. Το όνομά του το πήρε από τον κάμπο της Τσακίστρας και βρίσκεται στην κοιλάδα του Μόρφου. Οι κάτοικοι ασχολούνταν με τη γεωργία και κυρίως με τα εσπεριδοειδή και τις μπανανιές. Άλλοι δούλευαν στην Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρία και στην CMC. Η CMC είναι μια αμερικάνικη εταιρία που έβγαζε κόκκινο χαλκό και άλλα μεταλλεύματα. Επίσης στο χωριό μας βρισκόταν , το αρχαίο θέατρο των Σόλων όπου πριν την εισβολή γίνονταν αρχαίες τραγωδίες και συναυλίες. Στην άκρη του χωριού υπήρχε ο αρχαιολογικός χώρος της Αίπειας. Το χωριό το επισκέπτονταν πολλοί τουρίστες και τους καλοκαιρινούς μήνες οι παραλίες ήταν γεμάτες με λουόμενους. Το μεσημέρι απολάμβαναν το φρέσκο ψάρι στα κέντρα του χωριού.

-Ευχαριστώ, πάρα πολύ γιαγιά, το χωριό σου είναι καταπληκτικό! Μακάρι κάποτε η Κύπρος μας να ελευθερωθεί και να επιστρέψουν όλοι οι πρόσφυγες στα χωριά τους που τόσο αγαπούν!

Μαρία Αλεξάνδρου Ε΄1

Κουτσοβέντης

Ο Κουτσοβέντης είναι κτισμένος στη νότια πλαγιά του Πενταδακτύλου, σε μέσο υψόμετρο 320 μέτρων. Το τοπίο του χωριού είναι διαμελισμένο από μικρά ρυάκια που πηγάζουν από την κορυφογραμμή του Πενταδακτύλου.

Στον Κουτσοβέντη, πριν από την τουρκική εισβολή του 1974, καλλιεργούνταν σιτηρά, ελιές, χαρουπιές και φυλλοβόλα οπωροφόρα δέντρα (κυρίως αμυγδαλιές). Σε μεγάλη έκταση που είναι ακαλλιεργητή φυτρώνει άγρια βλάστηση όπως πεύκα και κυπαρίσσια. Αρκετά ανεπτυγμένη πριν από την τούρκικη εισβολή ήταν και η κτηνοτροφία. Επίσης οι κάτοικοι του χωριού ασχολήθηκαν στο παρελθόν με λατομεία που λειτουργούσαν στην περιοχή του.

Ο πληθυσμός του Κουτσοβέντη το 1973 ήταν μόλις 183 κάτοικοι.

Το χωριό Κουτσοβέντης υπάρχει από την περίοδο της φραγκοκρατίας, πιθανότατα ως μικρός οικισμός κοντά στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου. Το χωριό λέγεται πως έχει πάρει το όνομα του από το επώνυμο του ιδρυτή του που λεγόταν Κουτσαφέντης, ή που τον ονόμαζαν έτσι τουλάχιστον οι κάτοικοι της γύρω περιοχής. Έλεγαν πως ήταν ένας κουτσός αφέντης. Εάν αποδεχθούμε την ερμηνεία αυτή, τότε η ονομασία Κουτσοβέντης οπωσδήποτε ανήκει στα Βυζαντινά χρόνια.

Αυτό είναι το πολύ αγαπημένο χωριό του παππού και της γιαγιάς μου. Εγώ, όπως και οι γονείς μου δεν το γνωρίζουμε από κοντά γιατί είναι σκλαβωμένο από τους Τούρκους. Το ξέρουμε όμως και το αγαπάμε πολύ με τα τόσα πολλά που μας έχουν πει ο παππούς και η γιαγιά. Θέλω να πιστεύω πως μια μέρα θα πάω στο χωριό αυτό γιατί μας ανήκει, είναι δικό μας και δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ!!

Χριστίνα Πρατζιώτη Ε΄1